Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (ένατο πενταμελές τμήμα)

της 5ης Οκτωβρίου 2020*

«Ανταγωνισμός – Συμπράξεις – Διοικητική διαδικασία – Αποφάσεις περί διενέργειας ελέγχων – Ένσταση ελλείψεως νομιμότητας του άρθρου 20 του κανονισμού (ΕΚ) 1/2003 – Δικαίωμα πραγματικής προσφυγής – Υποχρέωση αιτιολογήσεως – Δικαίωμα του απαραβίαστου της κατοικίας – Αρκούντως σοβαρές ενδείξεις – Αναλογικότητα – Προσφυγή ακυρώσεως – Αιτιάσεις σχετικά με τη διεξαγωγή του ελέγχου – Άρνηση προστασίας του απορρήτου των δεδομένων που αφορούν την ιδιωτική ζωή – Απαράδεκτο»

Στην υπόθεση T-255/17,

Les Mousquetaires, με έδρα το Παρίσι (Γαλλία),

ITM Entreprises, με έδρα το Παρίσι,

εκπροσωπούμενες από τη N. Jalabert-Doury και τους B. Chemama και K. Mebarek, δικηγόρους,

προσφεύγουσες,

κατά

Ευρωπαϊκής Επιτροπής, εκπροσωπούμενης από τους B. Mongin, A. Dawes και I. Rogalski, επικουρούμενους από την F. Ninane, δικηγόρο,

καθής,

υποστηριζόμενης από

το **Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης**, εκπροσωπούμενο από τις S. Boelaert, S. Petrova και O. Segnana,

παρεμβαίνον,

με αντικείμενο προσφυγή του άρθρου 263 ΣΛΕΕ με αίτημα την ακύρωση, πρώτον, της αποφάσεως C(2017) 1361 final της Επιτροπής, της 21ης Φεβρουαρίου 2017, με την οποία διατάχθηκε η υποβολή της Les Mousquetaires καθώς και όλων των εταιριών που ελέγχονται άμεσα ή έμμεσα από αυτή σε έλεγχο δυνάμει του άρθρου 20, παράγραφοι 1 και 4, του κανονισμού (ΕΚ) 1/2003 του Συμβουλίου (υπόθεση AT.40466 – Tute 1), καθώς και της αποφάσεως C(2017) 1360 final της Επιτροπής, της 21ης Φεβρουαρίου 2017, με την οποία διατάχθηκε η υποβολή της Les Mousquetaires καθώς και όλων των εταιριών που ελέγχονται άμεσα ή έμμεσα από αυτή σε έλεγχο δυνάμει του άρθρου 20, παράγραφοι 1 και 4, του κανονισμού (ΕΚ) 1/2003 του Συμβουλίου (υπόθεση AT.40467 – Tute 2), και, επικουρικώς, της αποφάσεως C(2017) 1057 final της Επιτροπής, της 9ης Φεβρουαρίου 2017, με την οποία διατάχθηκε η υποβολή της Intermarché καθώς και όλων των εταιριών που ελέγχονται άμεσα ή

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

έμμεσα από αυτή σε έλεγχο δυνάμει του άρθρου 20, παράγραφοι 1 και 4, του κανονισμού (ΕΚ) 1/2003 του Συμβουλίου (υπόθεση AT.40466 – Tute 1), καθώς και της αποφάσεως C(2017) 1061 final της Επιτροπής, της 9ης Φεβρουαρίου 2017, με την οποία διατάχθηκε η υποβολή της Intermarché καθώς και όλων των εταιριών που ελέγχονται άμεσα ή έμμεσα από αυτή σε έλεγχο δυνάμει του άρθρου 20, παράγραφοι 1 και 4, του κανονισμού (ΕΚ) 1/2003 του Συμβουλίου (υπόθεση AT.40467 – Tute 2), και, δεύτερον, της αποφάσεως με την οποία η Επιτροπή, αφενός, προέβη σε κατάσχεση και αντιγραφή των δεδομένων που περιλαμβάνονταν στα μέσα επικοινωνίας και αποθηκεύσεως τα οποία περιείχαν δεδομένα που αφορούσαν την ιδιωτική ζωή των χρηστών των μέσων αυτών και, αφετέρου, απέρριψε το αίτημα που είχαν υποβάλει οι προσφεύγουσες περί επιστροφής των εν λόγω δεδομένων,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (ένατο πενταμελές τμήμα),

συγκείμενο από τους S. Gervasoni (εισηγητή), πρόεδρο, L. Madise, R. da Silva Passos, K. Kowalik-Bańczyk και C. Mac Eochaidh, δικαστές,

γραμματέας: M. Marescaux, διοικητική υπάλληλος,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 30ής Ιανουαρίου 2020,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση [1]

[παραλειπόμενα]

III. Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

12 Με δικόγραφο που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 28 Απριλίου 2017, οι προσφεύγουσες άσκησαν την υπό κρίση προσφυγή.

13 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 28 Ιουλίου 2017, το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης ζήτησε να παρέμβει στην παρούσα διαδικασία υπέρ της Επιτροπής. Με απόφαση της 22ας Σεπτεμβρίου 2017, ο πρόεδρος του ενάτου τμήματος του Γενικού Δικαστηρίου επέτρεψε την εν λόγω παρέμβαση. Το Συμβούλιο κατέθεσε το υπόμνημά του και οι κύριοι διάδικοι κατέθεσαν τις παρατηρήσεις τους επ' αυτού εντός της ταχθείσας προθεσμίας.

14 Με το δικόγραφο της προσφυγής, οι προσφεύγουσες ζητούν από το Γενικό Δικαστήριο:

– να λάβει μέτρο οργανώσεως της διαδικασίας διατάσσοντας την Επιτροπή να παράσχει διευκρινίσεις σχετικά με τις υπόνοιες παραβάσεων και να προσκομίσει τα στοιχεία που είχε στη διάθεσή της προκειμένου να δικαιολογήσει το αντικείμενο και τον σκοπό των αποφάσεων της 9ης και της 21ης Φεβρουαρίου 2017 (στο εξής: προσβαλλόμενες αποφάσεις)·

– να ακυρώσει τις αποφάσεις της 21ης Φεβρουαρίου 2017·

– επικουρικώς, να ακυρώσει τις αποφάσεις της 9ης Φεβρουαρίου 2017·

1 Παρατίθενται μόνον οι σκέψεις των οποίων η δημοσίευση κρίνεται σκόπιμη από το Γενικό Δικαστήριο.

– να ακυρώσει την απόφαση με την οποία η Επιτροπή, αφενός, προέβη σε κατάσχεση και αντιγραφή των δεδομένων που περιλαμβάνονταν στα μέσα επικοινωνίας και αποθηκεύσεως τα οποία περιείχαν δεδομένα που αφορούσαν την ιδιωτική ζωή των χρηστών των μέσων αυτών και, αφετέρου, απέρριψε το αίτημα που είχαν υποβάλει οι προσφεύγουσες περί επιστροφής των εν λόγω δεδομένων·

– να καταδικάσει την Επιτροπή και το Συμβούλιο στα δικαστικά έξοδα.

15 Με το υπόμνημα απαντήσεως, οι προσφεύγουσες διευκρίνισαν, όσον αφορά το αίτημά τους σχετικά με τις αποφάσεις της 9ης Φεβρουαρίου 2017, ότι ζητούσαν να κηρυχθούν οι αποφάσεις αυτές ανυπόστατες λόγω μη νομότυπης κοινοποιήσεώς τους και, επικουρικώς, να ακυρωθούν.

16 Η Επιτροπή, υποστηριζόμενη από το Συμβούλιο, ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

– να απορρίψει την προσφυγή·

– να καταδικάσει τις προσφεύγουσες στα δικαστικά έξοδα.

[παραλειπόμενα]

IV. Σκεπτικό

[παραλειπόμενα]

A. Επί του παραδεκτού

1. Επί του παραδεκτού του τέταρτου αιτήματος

30 Πρέπει να γίνει δεκτό ότι με το τέταρτο αυτό αίτημα ζητείται η ακύρωση, αφενός, της προβαλλόμενης αποφάσεως της Επιτροπής να προβεί σε κατάσχεση και αντιγραφή δεδομένων που αφορούν την ιδιωτική ζωή ορισμένων υπαλλήλων και διευθυντικών στελεχών των προσφευγουσών και, αφετέρου, της αποφάσεως περί απορρίψεως του αιτήματος που είχαν υποβάλει οι προσφεύγουσες περί επιστροφής των εν λόγω δεδομένων (βλ. σκέψη 14, τέταρτη περίπτωση, ανωτέρω).

31 Από την ανάγνωση του δικογράφου της προσφυγής και του υπομνήματος απαντήσεως, και όπως επιβεβαιώνεται από τα δικόγραφα της Επιτροπής, το πρώτο τμήμα του αιτήματος αυτού μπορεί να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι αφορά την άρνηση προστασίας του απορρήτου των επίμαχων προσωπικών δεδομένων.

32 Όσον αφορά το έννομο συμφέρον των προσφευγουσών να προσβάλουν την άρνηση αυτή, το οποίο η Επιτροπή αμφισβητεί, επισημαίνεται ότι βάσει της υποχρεώσεως κάθε επιχειρήσεως να μεριμνά για την προστασία των προσώπων τα οποία απασχολεί και της ιδιωτικής ζωής τους [βλ., μεταξύ άλλων, όσον αφορά την υποχρέωση προστασίας της ιδιωτικής ζωής των φυσικών προσώπων κατά την επεξεργασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα, οδηγία 95/46/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 24ης Οκτωβρίου 1995, για την προστασία των φυσικών προσώπων έναντι της επεξεργασίας δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα και για την ελεύθερη κυκλοφορία των δεδομένων αυτών (ΕΕ 1995, L 281, σ. 31), η οποία αντικαταστάθηκε από τον κανονισμό (ΕΕ) 2016/679 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 27ης Απριλίου 2016, για την προστασία των φυσικών προσώπων έναντι της επεξεργασίας των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα και για την ελεύθερη κυκλοφορία των δεδομένων αυτών και την κατάργηση της οδηγίας 95/46/ΕΚ (γενικός κανονισμός για την προστασία δεδομένων) (ΕΕ 2016, L 119, σ. 1)], μια ελεγχόμενη επιχείρηση μπορεί να χρειαστεί να ζητήσει από την Επιτροπή να μην προβεί σε κατάσχεση, στους χώρους της

επιχείρησης, ορισμένων δεδομένων δυνάμενων να θίξουν την ιδιωτική ζωή των υπαλλήλων ή των διευθυντικών στελεχών της ή να ζητήσει από την Επιτροπή την επιστροφή των δεδομένων αυτών. Στο πλαίσιο αυτό, δυνατότητα υποβολής τέτοιων αιτημάτων δεν έχουν αποκλειστικώς, όπως εσφαλμένα υποστηρίζει η Επιτροπή, τα εν λόγω μέλη του προσωπικού. Για τον ίδιο λόγο, η επιχείρηση αυτή μπορεί να θεωρηθεί ότι έχει έννομο συμφέρον να προσβάλει ενώπιον του δικαστή της Ένωσης την απόρριψη των αιτημάτων της από την Επιτροπή.

33 Όσον αφορά τη φύση της αρνήσεως προστασίας του απορρήτου των επίμαχων προσωπικών δεδομένων ως πράξεως δυνάμενης να προσβληθεί με προσφυγή, υπενθυμίζεται ότι, κατά πάγια νομολογία, συνιστούν πράξεις δυνάμενες να αποτελέσουν αντικείμενο προσφυγής ακυρώσεως, κατά την έννοια του άρθρου 263 ΣΛΕΕ, τα μέτρα που παράγουν δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα, ικανά να θίξουν τα συμφέροντα του προσφεύγοντος, μεταβάλλοντας ουσιωδώς τη νομική του κατάσταση. Κατ' αρχήν, τα ενδιάμεσα μέτρα, σκοπός των οποίων είναι η προετοιμασία της τελικής αποφάσεως, δεν αποτελούν πράξεις δεκτικές προσφυγής (πρβλ. αποφάσεις της 11ης Νοεμβρίου 1981, IBM κατά Επιτροπής, 60/81, EU:C:1981:264, σκέψεις 9 και 10, και της 14ης Νοεμβρίου 2012, Nexans France και Nexans κατά Επιτροπής, T-135/09, EU:T:2012:596, σκέψεις 115 και 116).

34 Στο ειδικό πλαίσιο των ελέγχων της Επιτροπής και γενικότερα των διαδικασιών στον τομέα του ανταγωνισμού, ο δικαστικός έλεγχος των συνθηκών υπό τις οποίες διεξήχθη ο έλεγχος πραγματοποιείται, κατά γενικό κανόνα, στο πλαίσιο προσφυγής ακυρώσεως που ασκείται, ενδεχομένως, κατά της τελικής αποφάσεως την οποία εκδίδει η Επιτροπή κατ' εφαρμογήν της διατάξεως αυτής (βλ. απόφαση της 14ης Νοεμβρίου 2012, Nexans France και Nexans κατά Επιτροπής, T-135/09, EU:T:2012:596, σκέψη 132 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

35 Εντούτοις, από τη νομολογία προκύπτει επίσης ότι οι πράξεις οι οποίες εκδίδονται κατά την προπαρασκευαστική διαδικασία, με τις οποίες περατώνεται ειδική διαδικασία διαφορετική από εκείνη η οποία έχει ως προορισμό να παράσχει τη δυνατότητα στην Επιτροπή να λάβει απόφαση επί της ουσίας της υποθέσεως και οι οποίες παράγουν δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα ικανά να θίξουν τα συμφέροντα του προσφεύγοντος, μεταβάλλοντας ουσιωδώς τη νομική του κατάσταση, αποτελούν επίσης πράξεις δεκτικές προσφυγής (αποφάσεις της 11 Νοεμβρίου 1981, IBM κατά Επιτροπής, 60/81, EU:C:1981:264, σκέψεις 10 και 11, και της 14 Νοεμβρίου 2012, Nexans France και Nexans κατά Επιτροπής, T-135/09, EU:T:2012:596, σκέψη 116).

36 Ως εκ τούτου, στο πλαίσιο διαδικασιών στον τομέα του ανταγωνισμού, έχει κριθεί ότι η απόφαση της Επιτροπής με την οποία απορρίπτεται αίτηση προστασίας ενός συγκεκριμένου εγγράφου βάσει του απορρήτου της επικοινωνίας μεταξύ δικηγόρων και πελατών περατώνει ειδική διαδικασία διαφορετική από εκείνην η οποία είχε ως σκοπό να παράσχει στην Επιτροπή τη δυνατότητα να λάβει απόφαση για την ύπαρξη παραβάσεως των κανόνων ανταγωνισμού και, επομένως, συνιστά πράξη δυνάμενη να αποτελέσει αντικείμενο προσφυγής ακυρώσεως (βλ. απόφαση της 17ης Σεπτεμβρίου 2007, Akzo Nobel Chemicals και Akcros Chemicals κατά Επιτροπής, T-125/03 και T-253/03, EU:T:2007:287, σκέψεις 46, 48 και 49 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

37 Ομοίως, μολονότι ο δικαστής της Ένωσης δεν έχει μέχρι σήμερα κρίνει παραδεκτή μια τέτοια προσφυγή, μπορεί να θεωρηθεί ότι το Γενικό Δικαστήριο έχει δεχθεί τη δυνατότητα ασκήσεως προσφυγής, υπό τις ίδιες προϋποθέσεις, από την ελεγχόμενη επιχείρηση κατά αποφάσεως με την οποία απορρίπτεται η αίτηση προστασίας των μελών του προσωπικού της βάσει του σεβασμού της ιδιωτικής τους ζωής. Πράγματι, αφού υπενθύμισε την απόφαση της 17ης Σεπτεμβρίου 2007, Akzo Nobel Chemicals και Akcros Chemicals κατά Επιτροπής (T-125/03 και T-253/03, EU:T:2007:287), και την εκεί μνημονευόμενη νομολογία, το Γενικό Δικαστήριο, καίτοι αναφέρθηκε στο ενδεχόμενο η «απόφαση […] [να] στερεί […] το ευεργέτημα [της] προστασίας [βάσει του σεβασμού της ιδιωτικής ζωής]», διαπίστωσε ότι μια τέτοια απόφαση δεν είχε εκδοθεί στη συγκεκριμένη περίπτωση. Προκειμένου να καταλήξει στο συμπέρασμα αυτό, το Γενικό Δικαστήριο στηρίχθηκε στο γεγονός ότι οι προσφεύγουσες δεν είχαν προβάλει, κατά την έκδοση της αποφάσεως περί λήψεως αντιγράφων των επίμαχων στοιχείων, ότι έγγραφα που τους ανήκαν προστατεύονταν όπως προστατεύεται το

απόρρητο της επικοινωνίας μεταξύ δικηγόρων και πελατών, ούτε είχαν προσδιορίσει τα συγκεκριμένα έγγραφα ή τα τμήματα των επίμαχων εγγράφων τα οποία προστατεύονταν (απόφαση της 14ης Νοεμβρίου 2012, Nexans France και Nexans κατά Επιτροπής, T-135/09, EU:T:2012:596, σκέψεις 129 και 130).

38 Εν προκειμένω, οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ακριβώς ότι η άρνηση την οποία αφορά το πρώτο τμήμα του τετάρτου αιτήματος της προσφυγής τους θα μπορούσε να εξομοιωθεί με την άρνηση η οποία, κατά τη νομολογία αυτή, κρίθηκε ότι συνιστά πράξη δεκτική προσφυγής.

39 Ασφαλώς, μπορεί να γίνει δεκτό ότι, όταν μια επιχείρηση επικαλείται το δικαίωμα σεβασμού της ιδιωτικής ζωής των υπαλλήλων ή των διευθυντικών στελεχών της, προκειμένου να αντιταχθεί στην κατάσχεση του εξοπλισμού πληροφορικής ή μέσων επικοινωνίας και στην αντιγραφή των δεδομένων που περιέχονται σε αυτά στο πλαίσιο της διεξαγωγής ελέγχου, η απόφαση με την οποία η Επιτροπή απορρίπτει το εν λόγω αίτημα παράγει έννομα αποτελέσματα έναντι αυτής της επιχειρήσεως, μεταβάλλοντας ουσιωδώς τη νομική της κατάσταση (βλ. σκέψη 37 ανωτέρω). Πράγματι, η απόφαση αυτή επηρεάζει τις συνθήκες υπό τις οποίες η επιχείρηση διασφαλίζει την προστασία των προσώπων που απασχολεί και της ιδιωτικής τους ζωής. Επιπροσθέτως, μια τέτοια απόφαση στερεί από την επιχείρηση το πλεονέκτημα περιορισμού του ελέγχου στα «έγγραφα επαγγελματικού χαρακτήρα», περιορισμού ο οποίος επιβάλλεται τόσο από το άρθρο 20, παράγραφος 2, στοιχείο β', του κανονισμού 1/2003 όσο και από τη νομολογία (βλ. απόφαση της 6ης Σεπτεμβρίου 2013, Deutsche Bahn κ.λπ. κατά Επιτροπής, T-289/11, T-290/11 και T-521/11, EU:T:2013:404, σκέψη 80 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

40 Συναφώς, επισημαίνεται ότι το Γενικό Δικαστήριο, με τις σκέψεις 51 και 52 της αποφάσεως της 17ης Σεπτεμβρίου 2007, Akzo Nobel Chemicals και Akcros Chemicals κατά Επιτροπής (T-125/03 και T-253/03, EU:T:2007:287), έκρινε ότι, στην περίπτωση κατά την οποία, πριν από τη λήψη αντιγράφων ορισμένων εγγράφων, είχε υποβληθεί στην Επιτροπή αίτηση προστασίας βάσει δικαιώματος προβλεπόμενου από το δίκαιο της Ένωσης, η σιωπηρή απορριπτική απόφαση της Επιτροπής είχε υλοποιηθεί με την υλική πράξη της αντιγραφής και της επισυνάψεως στον φάκελο αντιγράφων των εγγράφων.

41 Ωστόσο, εν προκειμένω, οι προσφεύγουσες δεν προέβαλαν, πριν από την έκδοση των επίδικων πράξεων, ότι ο εξοπλισμός ο οποίος κατασχέθηκε και τα δεδομένα τα οποία αντιγράφηκαν από την Επιτροπή έπρεπε να τύχουν προστασίας βάσει του δικαιώματος σεβασμού της ιδιωτικής ζωής των υπαλλήλων τους ή των διευθυντικών στελεχών τους. Πράγματι, το πρώτον μετά την αντιγραφή των εν λόγω δεδομένων και την επιστροφή του εξοπλισμού ο οποίος ήταν πιθανό να περιέχει τέτοια δεδομένα, ήτοι στις 24 Φεβρουαρίου και, εν συνεχεία, στις 13 Απριλίου 2017, επικαλέστηκαν οι προσφεύγουσες την προστασία των επίμαχων δεδομένων βάσει του σεβασμού της ιδιωτικής ζωής των υπαλλήλων ή των διευθυντικών στελεχών τους.

42 Επισημαίνεται, συναφώς, ότι το δικαίωμα αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας δεν θίγεται από το γεγονός ότι η επιχείρηση την οποία αφορά η απόφαση περί διενέργειας ελέγχου απαιτείται να προβεί σε ορισμένες ενέργειες για τη διαφύλαξη των δικαιωμάτων της και των δυνατοτήτων της προς άσκηση προσφυγής για τη διασφάλιση του σεβασμού των δικαιωμάτων αυτών, ιδίως δε να υποβάλει αιτήσεις προστασίας ενώπιον της Επιτροπής (βλ. σκέψεις 36, 37 και 40 ανωτέρω). Τούτο ισχύει κατά μείζονα λόγο δεδομένου ότι η Επιτροπή υποχρεούται, πριν προχωρήσει σε λήψη αντιγράφων, να παράσχει σύντομη προθεσμία στην επιχείρηση για να συμβουλευθεί τους δικηγόρους της, προκειμένου να υποβάλει, αν είναι αναγκαίο, τέτοιες αιτήσεις (πρβλ. απόφαση της 6ης Σεπτεμβρίου 2013, Deutsche Bahn κ.λπ. κατά Επιτροπής, T-289/11, T-290/11 και T-521/11, EU:T:2013:404, σκέψη 89).

43 Κατά συνέπεια, εν προκειμένω, δεν δόθηκε στην Επιτροπή η δυνατότητα, κατά την κατάσχεση του επίμαχου εξοπλισμού και, εν συνεχεία, κατά την αντιγραφή των δεδομένων που αυτός περιείχε, να εκδώσει απόφαση περί απορρίψεως μιας τέτοιας αιτήσεως προστασίας των προσφευγουσών.

44 Επομένως, η υπό κρίση υπόθεση διαφέρει από την υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση της 17ης Σεπτεμβρίου 2007, Akzo Nobel Chemicals και Akcros Chemicals κατά Επιτροπής (T-125/03 και T-253/03, EU:T:2007:287). Πράγματι, ελλείψει προηγούμενης αιτήσεως εκ μέρους των προσφευγουσών περί παροχής προστασίας, η κατάσχεση του επίμαχου εξοπλισμού και η αντιγραφή των δεδομένων που περιλαμβάνονταν σε αυτόν δεν ήταν δυνατόν να οδηγήσουν στην έκδοση αποφάσεως δεκτικής προσφυγής με την οποία η Επιτροπή θα είχε απορρίψει, έστω σιωπηρώς, μια τέτοια αίτηση προστασίας (πρβλ. απόφαση της 14ης Νοεμβρίου 2012, Nexans France και Nexans κατά Επιτροπής, T-135/09, EU:T:2012:596, σκέψεις 120 έως 125).

45 Κατά συνέπεια, οι προσφεύγουσες δεν μπορούν να υποστηρίξουν, υπό τις περιστάσεις της υπό κρίση υποθέσεως, ότι, κατά την ημερομηνία ασκήσεως της υπό κρίση προσφυγής, η Επιτροπή είχε εκδώσει, ρητώς ή σιωπηρώς, στο πλαίσιο της διεξαγωγής του ελέγχου, πράξη παράγουσα έννομα αποτελέσματα ικανά να θίξουν τα συμφέροντά τους, μεταβάλλοντας ουσιωδώς τη νομική τους κατάσταση.

46 Μπορεί να προστεθεί ότι το ίδιο θα ίσχυε ακόμη και αν το πρώτο τμήμα του τετάρτου αιτήματος της προσφυγής ερμηνευόταν υπό την έννοια ότι αφορά μια απλή απόφαση της Επιτροπής περί κατασχέσεως και αντιγραφής δεδομένων αφορώντων την ιδιωτική ζωή ορισμένων υπαλλήλων και διευθυντικών στελεχών των προσφευγουσών. Πράγματι, όπως προκύπτει από τη σκέψη 44 ανωτέρω, ελλείψει προηγούμενης αιτήσεως των προσφευγουσών περί προστασίας, οι υλικές πράξεις κατασχέσεως και αντιγραφής οι οποίες, στην προκειμένη περίπτωση, πραγματοποιήθηκαν κατά τον επίδικο έλεγχο, δεν μπορούσαν, αυτές καθεαυτές, να οδηγήσουν σε πράξεις δεκτικές προσφυγής.

47 Όσον αφορά το δεύτερο τμήμα του τέταρτου αιτήματος της προσφυγής, το οποίο βάλλει κατά της προβαλλόμενης απορρίψεως του αιτήματος περί επιστροφής των επίμαχων προσωπικών δεδομένων, επισημαίνεται ότι το αίτημα αυτό περί επιστροφής, είτε χρονολογείται στις 24 Φεβρουαρίου 2017, όπως υποστήριξαν οι προσφεύγουσες με τα δικόγραφά τους, είτε στις 13 Απριλίου 2017, όπως αναφέρθηκε κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, δεν διατυπώθηκε κατά τρόπο αρκούντως ακριβή, ώστε η Επιτροπή να μπορεί λάβει λυσιτελώς θέση επ' αυτού, με αποτέλεσμα, κατά το χρονικό σημείο ασκήσεως της υπό κρίση προσφυγής, κατά το οποίο πρέπει να εξετάζεται το παραδεκτό της προσφυγής (πρβλ. αποφάσεις της 3ης Δεκεμβρίου 2014, Castelnou Energía κατά Επιτροπής, T-57/11, EU:T:2014:1021, σκέψη 34, και της 22ας Ιουνίου 2016, Whirlpool Europe κατά Επιτροπής, T-118/13, EU:T:2016:365, σκέψη 49), οι προσφεύγουσες να μην έχουν λάβει απάντηση της Επιτροπής δυνάμενη να προσβληθεί με προσφυγή ακυρώσεως. Συγκεκριμένα, οι προσφεύγουσες έκαναν απλώς λόγο για «διάφορα έγγραφα θίγοντα την προσωπική σφαίρα της ιδιωτικής ζωής των συντακτών τους», επικαλούμενες γενικώς ότι επρόκειτο για «προσωπικού χαρακτήρα μηνύματα, βιβλία διευθύνσεων, τηλεφωνικές κλήσεις κ.λπ.» και παραδεχόμενες, με την από 13 Απριλίου 2017 αίτησή τους, ότι «αν[έλυαν], επί του παρόντος, τα πολυάριθμα έγγραφα που αντέγραψαν οι υπάλληλοι της Επιτροπής», προκειμένου να προσδιορίσουν τα έγγραφα τα οποία αφορούσε η προσβολή αυτή.

48 Κατά συνέπεια, το τέταρτο αίτημα της προσφυγής πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτο όσον αφορά αμφότερα τα σκέλη του.

[παραλειπόμενα]

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (ένατο πενταμελές τμήμα)

αποφασίζει:

1) Ακυρώνει το άρθρο 1, στοιχείο β', της αποφάσεως C(2017) 1057 final της Επιτροπής, της 9ης Φεβρουαρίου 2017, με την οποία διατάχθηκε η υποβολή της Intermarché καθώς και όλων των εταιριών που ελέγχονται άμεσα ή έμμεσα από αυτή σε έλεγχο δυνάμει του

άρθρου 20, παράγραφοι 1 και 4, του κανονισμού (ΕΚ) 1/2003 του Συμβουλίου (υπόθεση AT.40466 – Tute 1), καθώς και το άρθρο 1, στοιχείο β′, της αποφάσεως C(2017) 1361 final της Επιτροπής, της 21ης Φεβρουαρίου 2017, με την οποία διατάχθηκε η υποβολή της Les Mousquetaires καθώς και όλων των εταιριών που ελέγχονται άμεσα ή έμμεσα από αυτή σε έλεγχο δυνάμει του άρθρου 20, παράγραφοι 1 και 4, του κανονισμού (ΕΚ) 1/2003 του Συμβουλίου (υπόθεση AT.40466 – Tute 1).

2) **Απορρίπτει την προσφυγή κατά τα λοιπά.**

3) **Η Les Mousquetaires και η ITM Entreprises, η Ευρωπαϊκή Επιτροπή καθώς και το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης φέρουν τα δικαστικά έξοδά τους.**

Gervasoni Madise da Silva Passos

Kowalik-Bańczyk Mac Eochaidh

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 5 Οκτωβρίου 2020.

(υπογραφές)